

Tăceri pascale

Felix

Pe noaptea de patimi se-ascute jungherul
Și bubuie ura strivită-n torace
Când mâna rebelă atinge mânerul,
Dar Mielul de jertfă privește și...tace!

Se-aprind vâlvătăi peste tragice bezne
Tivite cu păsări de pradă, rapace,
Și sângele jertfei ajunge la glezne,
Dar Mielul privește, ascultă și...tace!

Se urcă spre mijloc potopul de sânge
Când drama la focul trădării se coace,
Durerea-i cumplită, dar Mielul nu plânge,
Revarsă iubire pe lume și...tace!

Tăcerea e albă ca norii de cretă
Când sângele-ajunge la creștet, tenace,
Și moartea vorace cuprinde discretă
În brațele-i Mielul. Mormântul Lui...tace!

Dar actul final e drapat de-nviere
Și-n scenă-i un Miel, ca un șarpe de-aramă,
Ce-a rupt de pe drumul spre Cer bariere.
Acum nu mai tace. Mă cheamă, te cheamă...

Simion Felix Marțian
Vulcan, 15 aprilie 2019